

TÚL A VALÓSÁGON

Téboly

Annának nem volt sok dolga, hiszen rajtam kívül egy teremtet lélek sem volt a presszóban, amin nem is lehet csodálkozni, hiszen kinek jutna eszébe éppen vasárnap éjjel fél egykor sörözgetni vagy meginni egy kávé.

Halk, kellemesen diszkrét zene szólt. Anna az egyik szegletben lévő asztalnál ült, ahonnan beláthatta az egész helyiséget. Éppen egy vaskos könyv fölé hajolt, amikor betoppantam. Azonnal letette a terebélyes méretű irományt, felemelte a fejét és felém fordult.

- Rég jártál felénk! – mondta kedves hangon.
- Sokat tanultam, tudod, a vizsgák! – próbáltam

alibit találni magamnak, miközben levágódtam a mellette levő székre.

– Na ne etess! – válaszolta félig tréfás, félig korholó hangon.

– Igazad van! Ez csak kifogás volt! – ismertem be vétkeimet.

– Átlátok én rajtad! – eresztette el azonnal csípős megjegyzését.

Anna már régóta tetszett nekem. De ezen nincs mit csodálkozni, hiszen szemrevaló, helyes teremtés és ami a legfőbb, még esze is van. Szőke haj, csillogó, tiszta kék szemek, hosszú combok, formás fenék, sportos alkat. Olyan lány, aki bárkit képes lenne megvadítani.

Tudom, hogy semmi esélyem nála, mégis imádok flörtölni vele. Egyszer azért már majdnem eljutottunk a vízszintes helyzetig, amikor az egyik nap zárás után együtt standoltunk. Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy megmértük, melyik italból mennyi fogyott. Aztán kiszámoltuk, a forgalom alapján mennyi bevételnek kell lennie, a többlet összeg meg az övé, hiszen az borraivaló. Akkor csókolóztunk, meg benyúltam a blúza alá is. Kicsike, de formás, feszes

mellei vannak. Én teljesen felizgultam, de úgy látszik, ő nem, mert egyik pillanatról a másikra eltolt magától, felvette a kabátját. Szabályosan kitessekelt, hogy neki most már igazán zárnia kell. Azóta nem próbálkoztam újra nála. Nem akarok túlzottan tolakodónak látszani. Még annak ellenére sem, hogy tudom, most szabad a pálya, hiszen nemrég szakított a barátjával.

Szóval, hogy gondolataimat ne feledjem, ott ültünk, édes kettesben, amikor hirtelen kivágódott az ajtó és két ötven körüli, eléggé szakadt férfi lépett be a helyiségbe.

Amikor elhaladtak mellettem, furcsa illat ütötte meg az orromat. Izzadság szaga keveredett a dohány és az alkohol jellegzetes szagával. Kezüik ápolatlan, arcuk és ruházatuk piszkos volt. Mindkettőjük feje a kitágult erektől piroslott. Masszív alkoholisták lehettek.

Miután elhelyezkedtek székeiken, a kezükbe vették az itallapot és hosszasan tanulmányozták.

– Két fröccsöt! – szólalt meg végül is a köpcösebbik.

Anna eltűnt a pult mögött, hogy elkészíthesse a vendégek italát. Én meg önkéntelenül is meghallottam, hogy miről beszélgetnek.

– Te Józsi, ki tudjuk mi ezt fizetni? – érdeklődött bizalmasan barátjától a hozzám közelebb ülő ember.

– Hát persze, Ferikém! Nézd csak meg, van annyink! Megérte visszavinni az üvegeket!

– Most aztán jól kirúgunk a hámból! Mindenki megláthassa! – lelkesedett a köpcös.

– Még hogy mi prolik vagyunk! A Bronzon bezzeg nem járhat ilyen helyekre!

– Nem biza! – kontrázott rá a másik. – Be sem engednék. Ő csak a Lépcsősig juthat el!

– Az való neki!

Bronzon egy hajléktalan férfi, „Óbuda bolondja”. Nevét onnan kapta, hogy vonásai kísértetiesen hasonlítanak Charles Bronsonéhoz, a híres westernszínészéhez. Még sohasem látták józanul. A környékbeli boltosoktól összekoldult összegekből tengette életét, azaz abból vette meg a mindennapi alkoholadagját. Csak egyetlen kocsmá volt, a Lépcsős, ahová beengedték, a többi helyről módszeresen elhajtották, ugyanis mindenki félt attól, ha valahol megjelenik, akkor minden vendég elmenekül. Alapvetően azonban jószívű ember volt. Tavasszal és nyáron az erdőből összeszedett

csokrokkal kedveskedett a környéken lakó asszonyoknak. Mármint azoknak, akik nem irtóztak tőle. Egyszer még kiegészítőként is dolgozott az egyik üzletben. Igaz, csak annyi volt a feladata, hogy naponta négyszer végigseperje a bolt előtt a járdát, mégis nagyon büszke volt arra, hogy van állása.

Csak az autósokat zavarta időnként, amikor forgalomirányító rendőrnek képzelte magát, és az úttest közepén próbálta elterelni a forgalmat. Vagy egyszerűen csak lefeküdt a betonra, hosszas várakozásra kényszerítve a gépjárművezetőket.

Időközben Anna elkészült és letette a poharakat a vendégek elé, majd visszaült hozzám. Tudom, hogy nem illik, de továbbra is a két idegent sasoltam. A gyér hajú, a Feri nevezetű illető a kezébe vette a poharat, és tágra nyílt, üveges szemekkel bámult rá, miközben megforgatva, meglötykölve vizsgál-gatta annak tartalmát.

– Jó ital ez! Csak sok legyen belőle!

– Bolond vagy te! Miért is hallgattam rád?!
A Lépcsősben nem két deci fröccsöt, hanem négy deci tiszta bort kaptunk volna ennyi pénzért!

– Ugyan már, örülj, hogy itt lehetsz és ne elégedetlenkedj! Most legalább megmutatjuk annak a

szemétnek, hogy mennyivel különbek vagyunk nála.

Abban a pillanatban, mintha csak egy varázs-
ütésre történt volna a dolog, Bronzon sziluettje
tűnt fel az egyik ablak szegletében. Arcát az üvegre
tapasztotta, úgy bámult befelé. A két férfi azonnal
felé fordult. A fejük, ha lehet, még vörösebbé válto-
zott, mint amilyen alapállapotban volt.

– Te dög! – hördült fel indulatosan az egyik. –
Te dög, takarodjál innen! – folytatta egyre
dühösebben. – Te dög, még mindig itt vagy?!

– Hagyd Ferikém – nyugtatgatta a másik –,
hiszen úgysem engedik be!

– Nézd a dögöt, hogy bámul! Rohadt dög! –
ordította, miközben fenyegetően megrázta az öklét.
– Rohadt dög! – ismételte már sokadszor.

Anna az ajtóhoz lépett. Egy fémpénzt nyomott a
férfi kezébe, aki alázatos tekintettel megköszönte
azt, majd kisvártatva eloldalgott.

– Ne is maradjunk itt tovább! – javasolta a
másik férfi.

– Igazad van, Józsikám! Nem maradunk olyan
helyen, ahol ezt a dögöt pénzelik! Belökjük a
maradékot, és máris mehetünk!

– Szerencsétlen figura! – jegyezte meg Anna,

Szilánkok

miután visszaült mellém. – Mindig megesik rajta a szívem, és adok neki pár forintot.

– Azért, hogy eligya? – kérdeztem a lánytól.

– Ha elissza, akkor elissza! Legalább addig jól érzi magát.

A két férfi láthatóan ingerült volt. Felemelték poharaikat, és a maradék itókat hamarjában legörgették a torkukon. Még egyszer körbevezették tekintetüket a helyiségen. Megbámulták a háromcsőrű sörcsapot, a röviditalokat befogadó vitrines bárszekrényt, az üdítőital-automatát, majd lassan felálltak. A Feri nevezetű gondos precizitással igazgatta meg sálját, miközben a másik lassan a pulthoz bandukolt.

– Fizetnék! – mondta kissé határozatlanul.

– Ötszázhatvan forint lesz! – jelentette be Anna a szomorú tényt. A férfi elkezdett kotorászni a zsebében. Egy marék aprót húzott ki belőle. Egy, kettő, és ötforintosokban számolta le az összeget.

– Na, itt is voltunk! – jegyezte meg az orra alatt, miközben Anna a kasszába söpörte az aprót.

– Csak az a dög guberáló ne leskelődött volna be! – jegyezte meg a másik.

WEISZ IVÁN

– Szemét állat, és még van pofája elfogadni a pénzt! – kontrázott rá az idősebbik.

– Igazad van koma, rohadt dög az! Koldus dög!

A két imbolygó alak lassan kilépett az utcára. Mielőtt azonban végleg eltűntek volna a szemem elől, még annyit láttam, hogy az egyik lehajol és felvesz a földről egy eldobott csikket. Rövidesen a másik is követte a példáját. Boldogan pöfékelve indultak el az éj sötétjében...